

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Π'. ΟΤΕ η Λαΐς έβγαλε το στεφάνι που φορούσε στο κεφάλι της, τó έβαλε στα πόδια του αγάλματος της 'Αφροδίτης κ' έπετα, ύψωνοντας τó χέρι της, άρχισε ν' απαγγέλλη μιά óδη προς τή θεά, που τήν είχε συνθέσει ή ίδια, κατ' απομίμησην τής περιφρήσε όδής τής Σαπφούς.

Όταν τελείωσε τήν απαγγελία της ή ώραία έταίρα, ή μεγάλη ίέρεια τήν πλησίασε καί τής είπε :

— 'Ω Λαΐς, σύ που είσαι ή ώραιώτερη κ' ή πιο γενναίοοορη άπ' όλες τīs γυναίκες τής 'Ελλάδος, δέξου σήμερα, εις άνταμοιβήν τών τόσων αγαθοεργίων σου, τήν τιμή τής αποθεώσεως..

Συγχρόνως δέ ετραβήξε ένα μεγάλο παραπέτασμα που σκέπαζε τή μιά πλευρά του τοίχου, καί τότε φάνηκε ένα ύπεροχο άγαλμα τής Λαΐδος, που ήταν στριμένο δίπλα στ' αγάλματα τών 'Ερώτων.

— 'Ω, Κορίνθιοι, έξακολούθησε ή μεγάλη ίέρεια, τó άριστούργημα αυτό, έργο ύπεροχο του μεγάλου Σόφτα, θά διακονήζη μεταξού σας τήν άνάμνηση τής γενναίας που συνδυάζει τήν τελεία φυσική καί ψυχική όμορφιά.

'Αγκάλιασε κατόπιν τή Λαΐδα, τή φίλησε καί τής είπε :

— Είθε οι θεοί νά σε διατηρήσουν όσο τó δυνατόν περισσότερο χρόνια κοντά μας !

Συγκινημένη μέχρι δακρύων ή ώραία έταία γιά τή μεγάλη αυτή τιμή που τής γινόταν, γονάτισε μπροστά στο βωμό κ' άρχισε νά προσεύχεται, ενώ τó πλήθος του λαού που είχε κατακλύσει τó ναό, χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό.

'Η μεγάλη ίέρεια έπηρε ύστερα τή Λαΐδα από τó χέρι καί τήν óδηγησε στο διαμέριμά της, που ήταν πλάι άπ' τó ναό τής 'Αφροδίτης. Πλούσιο καί μεγαλοπρεπές σημάσιο παρετέθη εκεί που κράτησε ως τó δείλι.

Είχε βραδυάσει πια, όταν ή Λαΐς σηκόθηκε, χαρότερη τή μεγάλη ίέρεια καί συνοδευομένη πάντοτε άπ' τīs γυναίκες τής ακολουθίας της, έξάνησε νά φύγη. Γιά νά φτάσει στο σπίτι της, έπρεπε νά περάσει από ένα μικρό καί πυκνό δάσος, που ήταν άφιρρομένο στον Ποσειδώνα.

'Η συνοδεία είχε μετ' όλο δάσος αυτό καί βρισκόταν στο πιο πυκνό του σημείο, όταν έξαφνα πετάχτηκαν μέσα άπ' τά φύλλωματα μερικά έντοια καί όρμησαν έναντιόν τής Λαΐδος.

Πέντε άπ' αυτούς άρπαξαν τήν ώραία έταία στα χέρια τους κ' έφυγαν σαν άστρατή, άκολουθούμενοι άπ' τούς άλλους συντρόφους των.

'Η γυναίκες τής Λαΐδος άρχισαν τότε νά ξεφρονίζουν τρομαγμένες, καλώντας σέ βοήθεια.

'Αμέσως άπ' τó αντίθετο μέρος του δάσους προβάλε ένας έπιταγίδης, ό οποίος ώρμησε έναντιόν των άταγαγών, συνοδευόμενος από άρκετους ένόπλους. Τους κατέφρασε, συνεπλάκη μαζί τους, ελευθέρωσε τή Λαΐδα καί τους έτρεψε σέ φυγή.

'Ο έπιταγίδης αυτός ήταν ό γενναίος Λεοντίδης, ό στρατηγός τής 'Αμβρακίας.

'Ο Λεοντίδης είχε παραστεί, μαζί με τó πλήθος του λαού, στην αποθέωση τής Λαΐδος μέσα στο ναό τής 'Αφροδίτης κ' επειδή φοβόταν γιά τήν ασφάλειά της, είχε αποφασίσει νά τήν περιμένη με μερικαύς μισθοφόρους του στο δασύλλο του Ποσειδώνος, γιά νά τή συνοδέψη ως τó σπίτι της. 'Η έμπνευσι του αυτή ύπηξε σούηρια γιά τή Λαΐδα.

Όταν ή Λαΐς βρέθηκε πια μπροστά στο Λεοντίδη, του έσφιξε θερμά τó χέρι καί του είπε μ' εύγνωμοσύνη :

— Άγαπητέ μου φίλε ! Με γλυτώνεις γιά δεύτερη φορά. Σου χροστίσω διλά τή ζωή μου.

— Δέν εινε καιρός γιά λόγια, αποκρίθηκε ό 'Αμβρακιώτης στρατηγός. Πρέπει νά έξακουθώσώ πως τυποτέος είχε βάλει τους ληστές αυτούς νά σ' απαγάγουν. Πρέπει νά πάσω έναν άπ' αυτούς.

Καί χωρίς νά χάσει καιρό, άφησε τους μισούς άπ' τους ένόπλους του κοντά στη Λαΐδα κ' άκολουθούμενος άπ' τούς άλλους μισούς, έτρεξε προς καταδιώξει των άταγαγών. Δέν τους πρόφτασε όμως,

γιατί είχαν απομακρυνθεί πολύ. Μόνον ένα βρήκε άνάμεσα στους θάμνους βαρεία πληρωμένο. 'Αλλά ό άνθρωπος αυτός έπνεε τά λοιπία καί σέ λίγα λεπτά ξεψύχησε, χωρίς νά προφέρει ούτε λέξη. 'Ετσι ό Λεοντίδης δέν μπόρεσε νά έξακριθώσώ πως είχε ώργανώσει τήν άπαγωγή τής Λαΐδος.

Στενοχωρημένος ό γενναίος στρατηγός κ' άνήσυχος τρομερά, γιατί φοβόταν, ότι ή άπαγωγή τής ώραίας έταίρας είχε γίνει κατόπιν διαταγής του 'Ιεροφάντη τής 'Ελευσίνας, έξαναγύρισε κοντά της καί μαζί με τους ένόπλους του, τή συνόδευσε ως τó σπίτι της. 'Όταν φτάσανε στη μεγάλη πύλη του κήπου της, ό Λεοντίδης θέλησε ν' αποχωρητήση τή Λαΐδα καί νά φύγη. 'Η ώραία έταίρα όμως τόν κράτησε καί του είπε :

— Άνδρείε Λεοντίδη, μείνε μαζί μου στο σπίτι μου ως αύριο. 'Επειτα άπ' τήν τρομερή αυτή σκηνή, δέν θέλω νά μείνω μόνη μου. 'Η παρουσία σου θά καθιστάξη τīs άνησυχίες μου.

— 'Ωραία Λαΐς, απάντησε ό στρατηγός, τó νά μείνω κοντά σου, εινε γιά μένα ή πιο όνειρετή εύτυχία, που δέν τολμούσα νά τήν έλπισω. Δέχομαι λοιπόν τήν πρόσκλησή σου καί σ' εύχαριστώ γιά αυτή.

'Η Λαΐς τούδωσε τότε τó χέρι της καί τόν óδηγησε μέσα στο άπέραντο καί μεγαλοπρεπές καλλυνητό της, που ήταν γεμάτο από άμέτρητα άριστουργήματα ζωγραφικής, γλυτικής καί κεραμικής.

— Φίλε μου, του είπε, βίαν κάθησαν εκεί, μου έσωσεσ δυό φορές τή ζωή, γιατί καί τīs δυό αυτές φορές με γλύτωσε άπ' τή σκλαβιά, που γιά μένα εινε χειρότερη καί πιο φοβερή άπ' τó θάνατο. Πώς θά μπορέσω νά σου ξεπληρώσω τó διπλό αυτό χρέος μου ;

— Ένα βλέμμα των ώραίων σου ματιών κ' ένας καλμός τής μεγάλης σου καρδιάς είν' άρκετά γιά νά μ' άνταμαίψουν με τó παραπάνω γιά ό,τι έξανα, αποκρίθηκε ό 'Αμβρακιώτης στρατηγός.

— Τά λόγια σου φανερόνουν άκόμα πιο πολύ τή γενναιοσύνη σου ποδδείξες ως τώρα, άνδρείε Λεοντίδη, αλλά εγώ θά ήθελα νά μπορούσα νά σε ικανοποιήσω πιο φεικά γιά τήν καλωσύνη σου. Πές μου λοιπόν, τί μπορώ νά κάνω γιά σένα ;

— Τιποτε, ό Λαΐς, γιατί αυτό που ποθώ, εινε άσφαλώς αδύνατον. Άπ' τήν πρώτη στιγμή που σε είδα, έδω στην Κόρινθο, σ' αγάπησα τελλιά καί σ' αγαπού άκόμα. Μά πως μπορώ όποιό έσο να σου νά ανταποδώσης τήν αγάπη μου, όταν ή καρδιά σου δέν χτυπάει γιά μένα ;

— Καλέ μου Λεοντίδη ! Τά λόγια σου θύκαναν εύνησιμένη κάθε άλλη γυναίκα, εκτός άπ' τή Λαΐδα. 'Αλλά εγώ είμαι μιά έταίρα, εξακουστή καί περιζήτητη, αλλά πάντοτε έταίρα. Τί άξίζω λοιπόν γιά ένα μεγάλο καί γενναίο στρατηγό, σάν καί σένα ;

— Όχι, όχι, Λαΐς, φώναξε με πάθος ό Λεοντίδης. Αυτό δέν είν' αλήθεια. Άκουσέ με, σέ ικετεύω.. 'Αφού οι θεοί θέλησαν νά γνωριστοίμε, σημαίνει, ότι θέλουν καί νά έννοητοίμε γιά πάντα. Άφησε λοιπόν τó έπίγγελμα τής έταίρας καί δέξου νά γίνης σίς λόγος μου. Άφρο κούλας, θά φύγοιμε γιά τήν 'Αμβρακία, όπου θά ζήσοιμε εύτυχισμένοι.

— Τό σκέφτηρες καλά, ό Λεοντίδη, αυτό που μου προτείνεις ; Σΰ, ό άρχιστράτηγος των 'Αμβρακιωτών νά παντρευτής μιάν έταίρα ;

— 'Ο Περωιλής ήταν πολύ πιο μεγαλειότερος από μένα, κ' όμως αυτό δέν τόν εμπόδισε νά παντρευτή τήν 'Ασπασία.

— 'Η 'Ασπασία ήταν μιά γλυδόοξη γυναίκα, που θυσίαζε τά πάντα γιά νάχη τήν έξουσία στα χέρια της. Έμένα, ή μόνη φιλοδοξία μου εινε νά μ' αγαπάνε. Κι' άλλωομο, ό γάμος, άργά ή γρήγορα, διώχνει τόν έρωτα άπ' τīs καρδιές των άνθρώπων.

— Μην τó λές αυτό, Λαΐς.

— Κι' όμως αυτή εινε ή αλήθεια, φίλε μου. Καί μιά άλλη αλήθεια, έξ ίσον όδνηρή, εινε ότι ό γάμος σου με μιά έταίρα θά σέ ζημιώσει ήθικώς καί θά σέ κάνει νά ξεπέσης στην εκτίμηση των 'Αμβρακιωτών.

— Όχι, Λαΐς, όχι.. Δέν έξεις δίνο.

— Ναι, καί, έτσι εινε. Χρειάστηκε όλο τó γόνιμο καί τó κύρος του Περωιλή γιά νά κάνει τους 'Αθηναίους νά δικαιολογήσουν τó γάμο του με τήν 'Ασπασία. Έναν γάμο που ήταν χωρίς προηγούμεν, στην ιστορία όλης τής 'Ελλάδος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

'Ο κυνικός φιλόσοφος Διογένης στην Κόρινθο, μέσα στο πιθάρι που τόν χάρισε ή Λαΐς. (Πινάκ του Ζ. Βατερχάους).